

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကြွေးမြက်ရှင်

နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

အုန်းမြေမျှား
(၁၈၉၅ - ၁၉၈၂)

အုန်းမြေမျှား
(၁၈၉၅- ၁၉၈၂)

အုန်းမြေမျှားသည် ၁၈၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ အဖကုန်သည် ဦးချစ်ထွန်း၊ အမိဒေါ်စော (စောကလေး)တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည် ။ အမည်ရင်း ဦးတင်၊ ငယ်စဉ်က အိမ်တွင် မြန်မာ- အင်္ဂလိပ်ဆရာများ ဖြင့် ပညာစတင် သင်ကြားခဲ့ပြီး

တတိယတန်းမှ စ၍ ပြည်မြို့ အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် တတိယ တန်းမှ ဒသမတန်း အောင်သည် အထိ သင်ကြားခဲ့သည်။ ။ ၁၉၁၃-၁၄ခုနှစ်တွင် ဒသမတန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ္တမျှ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ။ နောက် စပါးကုန်သည် အလုပ်လုပ်သည်။ ။ ထိုသို့လုပ်ရင်း စပါးကုန်သည် ၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးပြူး၏ သမီး ဒေါ်သိန်းခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ ရှေ့နေဘဝ၊ နောက် သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်၊ သတင်းထောက်၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဘဝများကို ရရှိခဲ့ပြီး စစ်ကြိုခေတ်၊ မြန်မာ စာရေးဆရာများ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ကာလမှာ ပင် "ပြည်မောင်တင်" ကလောင်အမည်၊ နောင် "ဒဂုန်ရွှေမျှား" ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

၁၉၁၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ "ဝတ္ထုရေးသူများကို ဆုပေးမည့် အကြောင်း" ပါလာသဖြင့် "ဝီလျံရှိတ်စပီးယား"(William Shakespere) ၏ "အော်သယ်လို" (Othello) ပြဇာတ်ပုံ ဝတ္ထုကို မြန်မာမှုပြု၍ "ချင်းဗိုလ်မောင်တက်တူ" အမည်ခံပြီး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရာ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း (ရေးသူဆုရသည်) ကဏ္ဍတွင် စတင်ဖော်ပြခံရသည်။ ။ ဆုငွေ ၁၅/ ကျပ်ရသည်။ ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုလက်ရာ ဖြစ်သည်။ ။ နောက် သူရိယ၊ ဒဂုန်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ ကြည်တော်မူ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုစာပေလက်ရာများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။ ။ ဆောင်းပါးအနေဖြင့် သူရိယမဂ္ဂဇင်းမှာ ပင် Wide World မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျာမန်စစ်သုံ့ပန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် အကြောင်း ဆောင်းပါးသည် ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဆောင်းပါးလက်ရာ ဖြစ်သည်။ ။

ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်"လျှို့ဝှက်သော စာအိတ်ကြီး" (The Secret Envelope) သည် ပြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ပြ

ည်တော်မူ ကုမ္ပဏီမှ ပင် သုံးမတ်တန် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် စတင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ။ ဘားမင်းနီးယား ဖလင်ရှပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဦးထိန် လာရောက်ဝယ်ယူပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရုံတင်ပြသခဲ့ရသည်။ ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကုန်သည် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း အစိုးရ ပြန်ကြားရေးဌာနတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ယနေ့အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစုံ (Tib Bit) ဂျာနယ်၊ ဗမာခေတ်နှင့် ရှေ့ဆောင် သတင်းစာများ ၌ သတင်းအယ်ဒီတာ၊ နောက် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြု၊ လက်ထောက် စာတည်း စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ။ ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ စာရေးသက် (၅၈) နှစ်အတွင်း စာအုပ်လုံးချင်း (၆၀)ကျော် (စုံထောက် ဦးထင်ကျော်၊ ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်၊ ကလိန်မောင်မောင်ထွန်း၊ အင်မ်ကြာရိုး၊ စောရမောင်၊ ကလိမ်ခြံရှေ့နေ အစရှိသော ပင်ကိုရေးနှင့် မှီငြမ်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အပါအဝင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၄၇၃)ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတို/ရှည် (၁၁၆) ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းပြုစာအုပ် (၆၁)အုပ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုစာအုပ် (၁၉) အုပ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၄၇)ပုဒ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ် (၁) အုပ်)စသဖြင့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ ။

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု အဖြစ် "ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး" (Robinson Crusoe) စာအုပ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု၊ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဆုအား "မြို့ဝန်မင်း၏ ဘဝခရီး" (The Mayer of Casterbridge) ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် စာမူပြိုင်ပွဲ၊ ဘာသာပြန် စာပေဆုအဖြစ် "မွန်းတည့်ရန် (၂) မိနစ်အလို" စာအုပ် (စာမူ) ဖြင့် ဒုတိယဆု ရရှိခဲ့သည်။ ။

ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ အပြင် ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေသမိုင်းစာပေ "မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ" ပထမတွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ (ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံ (Quality) စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်)၊ ရုပ်ပုံလွှာဆောင်းပါးများ (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ မင်းဆွေ စသဖြင့်) ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။ အသက် (၈၇) နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စိန်ဖေတင် (ကွယ်လွန်) အပါအဝင် သားသမီး (၅) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများ အားလုံး အား လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေလျက် Quality စာအုပ်တိုက်မှ တစိုက်မတ်မတ် ထုတ်ဝေလျက် ရှိပါသည်။ ။

လူပေါ်လူဇော်

(ဝတ္ထုတွင် ပါရှိသော အမည်နာမ၊ နေရပ်လိပ်စာတို့ မှာ ဝတ္ထုရေးသူ၏ စိတ်ကူးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူ့ကိုမျှ ရည်ရွယ်၍ ရေးသားခြင်း မဟုတ်ဘဲ စာရေးသူကိုယ်တိုင် တွေ့ ကြုံခဲ့ဖူးသည် တို့ ကို လူတိုင်း နားလည်ဆင်ခြင်နိုင်ရန် ရေးသားခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ ထုတ်ဝေသူ)

ခေတ်ပညာတတ်မြောက်၍ ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသူများ သည် မိမိတို့ တတ်ကျွမ်းသော ပညာရပ်များ နှင့် ထိုးထွင်းဉာဏ်ကို ကောင်းသောနေရာများ ၌ အသုံးချခဲ့ပါလျှင် အမျိုး၊ နိုင်ငံ ကောင်းစားရေးများ တွင် များစွာ အသုံးဝင်နိုင်သော်လည်း မကောင်းသောနေရာများ ၌ အသုံးချချေက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ စိတ်မချမ်းသာမှုကို ဖြစ်စေ၊ လူအများ ၏ စိတ်မချမ်းသာမှုကိုဖြစ်စေ၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည် လုံးအတွက် အနှောင့်အယှက်ကိုဖြစ်စေ ကောင်းစွာဖန်တီးနိုင်လေသည် ။ သို့ မကောင်းသည့် ဘက်တွင် မိမိတို့ ၏ ထိုးထွင်းဉာဏ်နှင့် ခေတ်ပညာ ရပ်များကို အသုံးချသူများမှာ သာမန်လူဆိုးများ ထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၍ ပုလိပ်ဘက်ဌာနမှ လည်း ၎င်းတို့ အား ရ

တံတရက် ဖမ်းမိနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလေသည်။ ။

ရှေ့နေ မောင်မောင်ထွန်းဆိုသူသည် ခေတ်ပညာ၌ ဘီအက်(စ)စီ အထက် တန်းအထိ သင်ကြားခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အလုပ်တိုက်ကို ဘားလမ်း(ယခု ဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း၌ ဖွင့်လှစ်ထားရှိလျက် နေအိမ်အတွက်ကိုမူ ဆိပ်ကမ်းသာ လမ်းရှိ ၂ ထပ်တိုက်တစ်တိုက်၏ အပေါ်ထပ်ကို ရွေးချယ်ငှားရမ်းပြီးလျှင် အကောင်းဆုံးသော အိမ်ထောင်မှုများ ဖြင့် ခမ်းနားသပ်ရပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ။ မွေး ရှည်ခန်းလုံးပြည့်ကော်ဇောကြီးများ ၊ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက်ရှိသော စန္ဒရား၊ မှန်ဗီရိနှင့် စားပွဲ ကုလားထိုင်များ ၊ တရုတ်ပြည်ဖြစ် ကြွေပန်းအိုးကြီးများ ၊ အဆန်းသစ်ဆုံးသော ဓာတ်မီးပွင့်နှင့် ပန်ကာများ ဖြင့် လခ၁၀၀၀ ကျော်စား အရာရှိများ ၏ အိမ်ထက်ပင် ခမ်းနား ထည်ဝါလှ၏။

အလုပ်အကိုင် အခြေအနေမှာ ဒုတိယတန်း ရှေ့နေစာမေးပွဲကို အောင်မြင် ခဲ့သဖြင့် သာမန်ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၏ ဝင်ငွေများမှာ အများအားဖြင့် ရှေ့နေအလုပ်မှ ရရှိသည် မဟုတ်ဘဲ အကျပ်အတည်း ကျလျက်ရှိသော တရားသူကြီးများ ၊ ရုံးစာရေးများ ၊ အမှုသည်များ နှင့် ကုန်သည် ကြီး၊ သူဌေး သူကြွယ်၊ ပွဲစားကြီးများ ထံမှ မတရားသဖြင့် ရရှိခြင်းက သာ၍ များ လေသည်။ ။ ဤသို့ အကျပ်အတည်းနှင့် ပတ်ပင်းပါ တွေ့ ကြုံနေသူများမှာ မောင်မောင်ထွန်း၏ ပိုင်လှသော တောင်းဆိုချက်များကို မည်သည့် နည်းနှင့် မျှ ငြင်းဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ရက်ရောစွာ ပေးတတ်ကြလေသည်။ ။ ထိုအခါများ ၌ မောင်မောင်ထွန်းမှ စိမ်းသည် ကျက်သည် ဆွေမျိုးတော်စပ်သည် ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ထောက်ထားခြင်းမပြုဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား တောင်းခံတတ်လေရာ ဒုက္ခသည် များမှာ လည်း ၎င်းအလို ရှိသောငွေကို တစ်နည်းနည်းနှင့် မရ ရအောင် ရှာဖွေပေးကြရကုန်၏။ မပေးဘဲ နေပြန်ကလည်း မောင်မောင်

ထွန်းမှာ မည်သူ၏ မျက်နှာကိုမျှ မထောက်ထားဘဲ "အလုပ်ဆိုသည် မှာ အလုပ်ဖြစ်သည် " ဟူသော စကားပုံအတိုင်း တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်တတ်လေသည်။ ။

သို့ဖြစ်ရကား မောင်မောင်ထွန်း၏ အကြောင်းကို သိသောသူများမှာ ၎င်းအား မြွေပွေးထက်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော သတ္တဝါတစ်မျိုးကဲ့သို့ ရှောင်ရှားကြကုန်၏။ မောင်မောင်ထွန်းမှာ ဘားလမ်း (ယခုဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းရှိ အခန်းတစ်ခန်းကို အလုပ်တိုက် အဖြစ်ငှား၍ ၎င်းအား ထားသည် ဖြစ်ရာ၊ အလုပ်တိုက်၌ လည်း ဥပဒေစာအုပ်များ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသော စာအုပ် ဗီရိကြီးများ ၊ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်များမှ ဝတ်လုံတော်ရကြီးများ ထက်ပင် ခံ့ညားလှသဖြင့် သာမန် အမှုသည် တို့ မှာ ၎င်း၏ အလုပ်ခန်းကို မြင်ရုံနှင့် ပင် တောင်းဆိုသော ရှေ့နေကို လျှော့ပေါ့ရန် မပြောဆိုဝံ့ဘဲ ရှိကြလေသည်။ ။

မောင်မောင်ထွန်းမှာ ရှေ့နေအလုပ်ထက် ၁၀ ဆမျှ ငွေဝင်ကောင်းသော ငွေညစ်ခြင်း အလုပ်ကို လက်ကိုင်ထားလျက်ရှိရကား၊ ကာယကံရှင်များမှာ လည်း ပုလိပ်ကို မတိုင်ဝံ့ကြဘဲ မိမိတို့ အမှုကို မိမိတို့ တစ်ဦးတည်းသာ ကြိတ်မှိတ်ခံကြ လေသည်။ ။ ဆောင်ရွက်ပုံမှာ လည်း စေ့စပ်ကျနလှသဖြင့် အကယ်၍ ပုလိပ်ကပင် လိုက်လံစုံထောက်ခြင်း ရှိစေကာမူ မောင်မောင်ထွန်းမှာ ဥပဒေအရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အပေါင်းအသင်း ကောင်းသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ငွေကြေးကို ရေကဲ့သို့ ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းနိုင်သဖြင့်လည်း တစ်ကြောင်း ၎င်း၏ အပေါ်၌ အပြစ်ရနိုင် လောက်သော သက်သေခံကို မရနိုင်ကြသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့ကြရလေသည်။ ။ လူတစ်ယောက်ကို အမိ ဖမ်းရာ၌ လည်း လုံလောက်သော သက်သေခံရအောင် ပြုလုပ်ပြီးမှသာ ကိုင်တတ်သည် ဖြစ်ရကား၊ ဥပမာအားဖြင့် ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမပျို

တစ်ယောက်သည် မိမိထက် ဂုဏ်နိမ့်သူတစ်ယောက်နှင့် သမီးရည်းစား ဖြစ်ပြီးလျှင် စာပေးစာယူ ပြုလုပ်မိ၏။ အကယ်၍ ၎င်းမိန်းကလေးသည် ထိုသူနှင့် ရည်းစားပျက်ပြီးနောက် ၎င်းနှင့် ဂုဏ်ရည်တူ တစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ ၎င်းထက် ဂုဏ်ကြီးသူတစ်ယောက် ကိုဖြစ်စေ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ပြုအံ့၊ ဤသို့ပြုလျှင် မောင်မောင်ထွန်း၏ အချက်ပေါ်လာတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လက်ထပ်မည့် ယောက်ျားကလေးသည် မိမိ၏ ဇနီးလောင်း အကြောင်းကို သိသွားချေ က လက်ထပ်မည့် ကိစ္စကြီး ပျက်လုနီးပါးဖြစ်၍ သွားမည်ကိုသိ၏။ ထို ကိစ္စမျိုး၌ မောင်မောင်ထွန်းသည် ရည်းစားစာ တစ်စောင်ကို (၅၀၀ မျှ ပေး၍ သော် လည်းကောင်း၊ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ၁၀၀၀ မျှ ပေး၍ သော်လည်းကောင်း ဝယ်ယူပြီးလျှင် ထိုသက်သေခံ အကိုးအကားများ ဖြင့် ငွေညှစ်လမ်း ဖွင့်တတ်လေသည် ။)

ထိုအခါများ ၌ အရှက်ရမည့် ကာယကံရှင်များမှာ ငွေကို တစ်နည်းနည်းအား ဖြင့် မရ ရအောင် ရှာဖွေပေးကြရပြီးလျှင် အကယ်၍ ငွေမပေး နိုင်သူများမှာ လည်း အရှက်ကြီးလွန်းသော အခါများ ၌ မိမိတို့ အသက် ကိုပင် စွန့်လွှတ်သွားကြရှာ လေသည် ။

နံနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ ထသည့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်ထွန်းသည် မြို့တစ်မြို့လုံးကို မိမိ၏ ဉာဏ်ကွန်ရက်ဖြင့် ဖြန့်ခြံကာ၊ ယနေ့ မည်သူသည် ငါ၏ ကွန်ချက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာချိမ့်မည်နည်း ဟု စဉ်းစားဉာဏ် ထုတ်လေ့ရှိ၏။ ၎င်း၏ ပိုက်ကွန်တွင်းသို့ ဝင်သော ငါးများမှာ လည်း အလွယ်တကူ ရုန်းထွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ချေ။

တစ်နေ့သ၌ မောင်မောင်ထွန်းသည် ၎င်း၏ နေအိမ်အလယ်ခန်း စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အစေခံ လာ၍ ပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို

စိတ်တိုင်းကျ ဖျော်၍ သောက်ရင်း သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်လျက်ရှိ ၏။ ကြော်ငြာပိုင်းတစ်ခုသော ကော်လံသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်း၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူး၍ လာလျက်၊ စာကြောင်းများကို ၂ ခေါက်၊ ၃ ခေါက်မျှ ပြန်၍ ဖတ်ပြီးနောက် ခဲတံ အနီတစ်ချောင်းဖြင့် ၎င်း ကြော်ငြာကို မှတ်သားထားလေ၏။ ကြော်ငြာမှာ သာမန်စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းခြင်း ကြော်ငြာ တစ်ခုဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့ ဝင်ဒါမီယာလမ်းနေ၊ သူဌေးဦးသန်းကြွယ်ကို ပဲခူးမြို့ မြေပိုင်ရှင် ဦးလှမင်း၏ နှမ၊ မြေပိုင်ရှင် မိမိမြနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် လူကြီးချင်း စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိလေသည် ။

မောင်မောင်ထွန်းမှာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်ပြီးလျှင် ၅ မိနစ်ခန့်မျှ ထိုင်ကြော်ငြာကို စူးစိုက် ကြည့်နေပြီးနောက် ကြော်ငြာပါရှိသော နေရာကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်တောက် ယူလိုက်ပြီးလျှင် မိမိ၏ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲတွင် ညှပ်ထား လိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ရေမိုးချိုး၍ အဝတ်အစား လဲလှယ်ပြီးလျှင် အစေခံအား ကားမောင်းသမားကို ခေါ်စေ၍ အပြင်ခိုင်းလေ၏။

မောင်မောင်ထွန်းမှာ အသက် ၃၀ မျှရှိပြီဖြစ်၍ ပုဆိုးတောင်ရှည်၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်း၊ အုပ်ပေါင်း စသည် တို့ ဖြင့် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် ရှိလေရာ၊ အထက်တန်းအရာရှိကြီး တစ်ဦးကဲ့သို့ ဟန်အမူအရာ ရှိပေ၏။ ကားပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် ဒရိုင်ဘာအား ပတ်လမ်း(ယခု ဗန္ဓုလမ်း) သို့ မောင်းစေ၍ ဝင်္ဂပါလမ်းမှ ကွေ့ပြီးလျှင် ငါးထပ်ကြီးအနီးရှိ ၂ ထပ်အိမ် တစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကားကို ရပ်စေ၏။

ထိုအိမ်အောက်ထပ်မှ အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျို တစ်ယောက်

သည် မောင်မောင်ထွန်းအား ပျာပျာသလဲ နှုတ်ဆက် ခေါ်ငင်လေ၏။

မိန်းမပျိုမှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက် "မေကြိုင်" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အဆိုတော် မေကြိုင် ဟူ၍ လည်းကောင်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် နာမည်ကျော်ကြားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ မေကြိုင်မှာ တစ်ပတ်ရစ်ပိုးတွန့်လုံချည် အပြာရင့်ရောင်နှင့် ပဒုမ္မာအင်္ကျီ ဒိုဘီချကလေးကို ဝတ်ဆင်ကာ၊ သနပ်ခါး ပန်းမန်တို့ဖြင့် မပြုပြင်ဘဲ ပင်ကိုအတိုင်း ရှိလေရာ၊ ဤသို့ ပကတိ နဂိုရုပ်ကလေးပင်လျှင် ကြည့်၍ မငြီးနိုင် လောက်အောင် လှပပါသည် ဟု မောင်မောင်ထွန်း၏ စိတ်တွင် ချီးမွမ်း၏။ မောင်မောင်ထွန်းမှာ ၎င်း၏ စီးပွားလမ်းများ တွင် တစ်ယောက်တည်း မဆောင်ရွက်နိုင်ဘဲ အကူအညီ လိုအပ်သောအခါများ ၌ သူ့နေရာနှင့် သူ ခိုင်းစေတတ်သူ ဖြစ်ရကား မေကြိုင်မှာ ၎င်း၏ တပည့်တပန်းများ တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည် ။

"အစ်ကိုကြီးတို့ များ အခုမှ ပဲ မျက်နှာကို မြင်ရတော့တယ်"

"အခုတလော အလုပ်ကလေး များ နေလို့ ကြိုင်ရေ။ ဘယ်မှာ လဲ မယ်တော်ကြီးကော"

"ရှိပါတယ်။ အခု ဈေးထွက်သွား ထင်ပါရဲ့ "

"အခုတလော မလိုက်ရပြန်ဘူးလား"

"အို- သည် လောက်တောင် ရုပ်ရှင်ကားတွေ ထွက်နေတာ မလိုက်ရဘဲ နေပါ့မလား အစ်ကိုကြီးရဲ့ ။ တစ်နေ့ကတောင် ရွှေလိပ်ပြာ ကုမ္ပဏီက ၆ လစာချုပ်ခံပါ ဆိုတဲ့ အကြောင်း သူဌေးက ခေါ်ပြောသေးတယ်"

"လခ ဘယ်လောက်လဲ"

"သုံးရာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ "

"ထွတ်"

"ဘာထွတ်လဲ၊ အစ်ကိုကြီးက ဆင်းရဲသားမှာ ၃၀၀ ဆိုတဲ့ ငွေ နည်းလား"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့။ နို့ပေမဲ့ ကြိုင်ရုပ်ရည်နဲ့ အပြောအဆို၊ အမူအရာနဲ့ အက်တင် ကောင်းတာနဲ့ ဆိုရင် အနည်းဆုံး ၁၀၀၀ တန်တယ်"

"နို့ပေမဲ့ တော်လောက်ပါပြီ အစ်ကိုကြီးရယ်။ သုံးရာဆိုတဲ့ ငွေလည်း မနည်းလှပါဘူး။ နက်ဖြန်ပဲ လက်မှတ်သွားပြီး ထိုးလိုက်ပါတော့မယ်"

"ထိုးတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ နေပါဦး၊ ဒီကနေ့ ကြာသပတေးဆိုတော့၊ တနင်္လာနေ့မှ ထိုးရင် မရဘူးလား"

"ဘာပြုလို့ လဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ။ ဘာကိစ္စများ ရှိနေပြန်သလဲ"

"ကိစ္စကတော့ ရှိလို့ ပြောတာပေါ့ ကြိုင်ရဲ့ ။ လက်မှတ်မထိုးခင်က လေး အစ်ကိုကြီး ကိစ္စကလေးတစ်ခု ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့စေချင်တယ်"

"လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အစ်ကိုကြီးရဲ့ "

"ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ် ကြိုင်ရယ်။ နို့ပေမဲ့ လက်မှတ် ထိုးလိုက်ပြီဆိုရင်၊ ကုမ္ပဏီက သူတို့ လွှတ်ချင်တဲ့ အချိန်မှ လွှတ်မယ်။ သည် တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေတဲ့ အခိုက် အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်"

ထိုခဏ၌ ကလေးမကလေး တစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည် ၂၈ က်ကို ယွန်းလင်ပန်းကလေး တစ်ချပ်ပေါ်သို့ တင်၍ ယူ လာလေ၏။

"သောက်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့ ။ အစ်ကိုကြီးတို့လို ငွေကရားတွေ၊ ငွေလင်ပန်းတွေနဲ့ တော့ မတိုက်နိုင်ပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ စေတနာသာ ပဓာနပေါ့"

အစ်ကိုကြီးရယ်"

"သိပ်လည်း စကားတတ်တာပဲဟေ့။ ဒါကြောင့် လည်း ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ"

"အို အစ်ကိုကြီးကလည်း ကောင်မကလေး ကြားသွားပါ့မယ်။ နေပါဦး အစ်ကိုကြီးကိစ္စကို တစ်ဆိတ် အမိန့်ရှိစမ်းပါဦး"

မောင်မောင်ထွန်းသည် အိတ်ထဲမှ ရွှေစီးကရက်ဘူးကို ထုတ်၍ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီးလျှင် မေကြိုင်ကို တစ်လိပ်သောက်စေပြီးနောက် ၎င်းဆောင်ရွက်မည့် ကိစ္စကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြလေရာ၊ မေကြိုင်သည် ပထမ၌ ရှက်ဟန်အမူအရာဖြင့် အစ်ကိုကြီးကလည်း သူတကယ်ကြံရင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ"

"အစ်ကိုကြီးလည်း အနီးအနားမှာ ရှိမှာ ပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအကောင် တကယ်ကြံပုံပါမလား ကြိုင်ရယ်။ နည်းနည်းပါးပါး အပေါ်ယံယိက"

(စကားမဆုံးမီ) "သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်"

"ဘာရှက်စရာလဲ ကြိုင်ရဲ့ ။ ရုပ်ရှင်ထဲလိုက်တော့ ဒီထက်တောင် ကဲသေးတယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ အမူအရာ သဘော လုပ်ရမှာ ပဲ"

"နေပါဦး။ ဒီကိစ္စအထမြောက်ရင် ဘယ်လောက်ဆုရမှာ လဲ"

"ငွေ (၃၀၀) ရမယ်ကြိုင်ရဲ့။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပေးတဲ့ လခတစ်လစာပဲ ။ အခုဟာက တစ်မိနစ်လောက် အက်တင်လုပ်ပြလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဘယ့်နယ်လဲသဘောကျပြီ မဟုတ်လား"

(တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်) "နာမည်ပျက်သွားမှာ ကလည်း ရှိသေးတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့ "

"ဒါတော့ မပျက်စေရဘူး စိတ်သာချ။ နာမည်တောင် မပေါ်စေရဘဲနဲ့ ပြီးမယ့်ကိစ္စ"

"ဒါဖြင့်လည်း သဘောတူရတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်"

"ကိုင်း- ရော့-ငွေ ၁၅၀၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ ကျန်တဲ့ ငွေ ၁၅၀ ယူ တာပေါ့၊ ဟုတ်လား"

မေကြိုင်သည် မောင်မောင်ထွန်းပေးသော ငွေစက္ကူများကို အတွင်း အိတ်ထဲသို့ ထည့် လိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် -

"အစ်ကိုကြီး ကားနဲ့ လာခေါ်နော်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ။ လာခေါ်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ"

ထိုနေ့သည် ကား တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ မြို့ပေါ်မှ အရာရှိများ နှင့် သူဌေးသူကြွယ် များ သည် တစ်ပတ်လုံးလုံး မိမိတို့ လုပ်ခဲ့ရသော အလုပ်များ အတွက် အတိုးချပြီးကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး လွတ်လပ်ရာ၊ မိမိတို့ ဥယျာဉ်ခြံမြေများ သို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လေ့ရှိကြရကား၊ ကုက္ကိင်းလမ်းရှိ ရှေ့နေမောင်မောင်ထွန်း၏ ခြံထဲ၌ လည်း လူကုံထံ လေး ငါး ခြောက် ယောက် တို့ ကို အထူး ဖိတ်ကြားထားပြီးသည့် အတိုင်း သွားရောက် စုရုံးလျက် ရှိကြကုန်၏။

လူခြောက်ယောက်မျှ ဖိတ်ကြားထားရာ ၎င်းတို့ မှာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် တစ်ယောက်၊ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး တစ်ယောက်၊ ပွဲစားကြီးနှစ်ယောက်၊ ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ယောက်နှင့် သူဌေး မောင်သန်းကြွယ် ဆိုသူတို့ ဖြစ်လေသည် ။ လူခြောက်ယောက်မျှသာ ဖိတ်ကြားသော်လည်း ၊ ဖိတ်စာကို အကောင်းဆုံးသော ကြွေရောင် ကတ်ထူစက္ကူပေါ်တွင် ရွှေမင်ဖြင့်

ရိုက်နှိပ်လျက် ဥယျာဉ်ပျော်ပွဲတွင် အဆိုတော် မေကြိုင်က စောင်းကောက် ဦးကျော်နှင့် တွဲဖက်၍ ဖြေဖျော် မည့် အကြောင်းကိုလည်း ရိုက်နှိပ်ပါ ရှိလေသည်။ ။

သူဌေးမောင်သန်းကြွယ်မှာ အသက် ၂၃ နှစ်မျှသာ ရှိသော်လည်း လူရည်ချောကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၊ မောင်မောင်ထွန်းနှင့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း မဟုတ်သဖြင့်၊ မောင်မောင်ထွန်း ကပင် စတင်၍ ကိုသန်းကြွယ်က မသိပေမဲ့၊ ကျွန်တော်က သိနေတာ ကြာပြီကောဗျာ။ ဆင်းရဲသားတွေအပေါ်မှာ အင်မတန် ထောက်ထား ညှာတာတတ်တယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကတော့ မွေးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ လည်း မိတ်ဆက် ရအောင် ဟောဒီပွဲစားကြီးတွေနဲ့ ဝန်ထောက် မင်း၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း၊ ရာဇဝတ်ဝန်မင်းများ နဲ့ လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ရအောင် ဆိုပြီး ဖိတ်ကြားထားတာပဲဗျ။ ကိုင်းအားလုံးပဲခင်ဗျာ။ ဒြိထဲရောက်တဲ့ အခါမှာ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး သွက်သွက် လက်လက် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး နေကြပါ။ သဘောရှိ သွားကြလာကြပါ။ ဒြိထဲက သစ်ပင်ပန်းပင်တွေကိုလည်း ထင်သလို ခူးကြဆွတ်ကြပါ။ စသည် ဖြင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောကြားဧည့်ခံလျက် ရှိလေရာ ဧည့်သည် များမှာ လွန်စွာပင်ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြကုန်၏။

စားကောင်းသောက်ဖွယ်များမှာ ပထမတန်းချည်းသာ ဖြစ်လျက် ဝိုင်အရက်များကိုလည်း ရေကဲ့သို့ သဘောထားကြကုန်၏။ မောင်မောင်ထွန်းသည် မောင်သန်းကြွယ်အပေါ်တွင် အထူးဖော်ရွေလျက်-

"နည်းနည်းလုပ်ဦးဗျာ ကိုသန်းကြွယ်"

"တော်လောက်ပြီထင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းလွန်ပြီ"

"ဘယ်က လွန်ရမှာ လဲဗျ။ ကိုင်းဗျာ-ဒီတစ်ဝက်တည်း"

လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ရသော လူတစ်စုမှာ တချို့က လက်ခုတ်တီးလျက်၊ အချို့ကလည်း မေကြိုင်၏ အဆိုကို လက်ဖျောက်တီးကာ၊ စီးချက်လိုက်ကုန်လျက်၊ အချို့ကလည်း မေကြိုင်၏ လှပသောအဆင်းနှင့် ချိုအေးလှသော အသံကလေးကို အာရုံယူလျက် အလွန်အကြူး အထူးပျော်ရွှင်ကာ နေကြကုန်၏။

ဧည့်သည် များမှာ မောင်မောင်ထွန်း၏ ပြုစုကျွေးမွေးခြင်းများ အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းနှင့် လောကွတ်စကား ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေရာ၊ နောက်ဆုံး မောင်သန်းကြွယ်မှာ မောင်မောင်ထွန်းက တားထားသဖြင့် ရုတ်တရက် မပြန်သေးဘဲ မေကြိုင်၏ ကုလားထိုင်အနီးသို့ မိမိ၏ ကုလားထိုင်ကို တိုးကာ "အခုတင်က နောက်ဆုံးဆိုတဲ့ ဘောလယ်ကလေး ပြန်ကောက်လိုက်စမ်းပါဦး"

"အို- ကိုကိုကြွယ်ကလည်း စောင်းမှ မရှိဘဲနဲ့ ဆရာကျော်လည်း ဘယ်ထွက်သွားမှန်း မသိဘူး"

ထိုအချိန်၌ စောင်းဆရာ ဆရာကျော်မှာ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးသို့ လူစုထသွားစဉ်ကပင် ခေတ္တ အမောအပန်းဖြေဦးမည်ဆို၍ ပန်းခြံသို့ ထွက်သွားလေရာ မောင်မောင်ထွန်းမှာ လည်း မလှမ်းမကမ်းတွင် ဟိုတယ်ဆိုငံမှ ဘဏ္ဍာစိုးတစ်ယောက်နှင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စာရင်းများကို ရှင်းလင်းလျက် ရှိရကား၊ ဧည့်ခံသောနေရာ၌ မောင်းသန်းကြွယ်နှင့် မေကြိုင် ၂ ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

"စောင်းမရှိပေမဲ့ အလွတ်ဆိုတာပေါ့။ အသံကလေးက သိပ်ကြည်တာပဲနော်။ ဒါကြောင့် အဆိုတော် မေကြိုင်ဆိုတာ တစ်မြို့လုံးပါးစပ်ဖျားမှာ ကျော်ကြားပေတာပဲ"

"အို- ကိုကိုကြွယ်ကလည်း ။ လူကို သည့် လောက်လဲ

မမြောက်စမ်းပါနဲ့ ။ ကြိုင် စိတ်ကြီးဝင်သွားပါဦးမယ်"

"အခုလို လူချင်းလာတွေ့ရတော့ အရပ်ကားထဲ မြင်ရတာ အလကားဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါ ဦးမောင်မောင်ထွန်း ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

"အို- ကိုကိုထွန်းကိုတော့ မပြောနဲ့ ။ ကြိုင်ကို ဒီလိုစောင်းကောက်နဲ့ ခေါ်ပြီး အဆိုခိုင်းတာ ၄ - ၅ ခါရှိပြီ။ အဆိုတော်ထဲမှာ ကြိုင်ကို သဘော အကျဆုံးပဲတဲ့ "

"ကျမယ်ဆိုလည်း ကျလောက်ပေတာကိုးဗျ။ ဪ- စကားမစပ် ခြံကြီးကလည်း ကျယ်က ကျယ်သနဲ့ ၊ ပန်းတွေဆိုတာလည်း သိပ်မျိုးစုံ တာပဲနော်"

"ပန်းတွေကတော့စုံပါရဲ့ ။ နို့ပေမဲ့ ကြိုင် ဒီခြံကြီးကိုရောက်တာ ၂ ခေါက်၊ ၃ ခေါက်ရှိပြီ။ တစ်ခါမျှ နံနံ့စပ်စပ် မလည်ဖူးသေးဘူး"

"ဒါဖြင့် ပန်းပင်တွေ လျှောက်ကြည့်ရအောင်။ ဟို အနောက်ဘက်က ပွင့်နေတဲ့ မေမြို့ပန်း ကလေးတွေများ သိပ်လှတာပဲ။ လာလေ- ကိုကိုကြွယ် လိုက်ပြပါမယ်"

မေကြိုင်မှာ ဤအရာမျိုးတွင် ပါးနပ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း "အို-၂ ယောက်တည်းသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ကိုကိုကြွယ် ရဲ့ ။ ကိုကိုထွန်းရိပ်မိသွားမှ ဖြင့်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ကြိုင်ရယ်။ ဦးမောင်မောင်ထွန်းဟာ သည် လောက် သဘောထားသေးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ကိုင်း - လေ့လာပါ။ မဝေးပါဘူး"

မေကြိုင်မှာ မောင်သန်းကြွယ်ခေါ်ရာသို့ မရဲတရဲ လိုက်ပါသွားလေ ရာ၊ မောင် မောင်ထွန်းမှာ သားကောင်သည် မိမိထောင်ထားသော ထော

င်ချောက်တွင်း သို့ ဝင်လေပြီဟု အခြားဘက်သို့လှည့်ကာ အခြားသူများ မမြင်အောင် ပြုံး လိုက်လေ၏။

မေမြို့ပန်းများ စိုက်ထားသော နေရာအနီး၌ ကား ဇွန်ပန်းချုံ တစ်ချုံ ရှိလေရာ၊ ထိုချုံကို နောက်ခံပြု၍ ထားသော တန်းလျားကလေးတစ်ခုလည်း ရှိလေသည် ။ မောင်သန်းကြွယ်သည် မေမြို့ပန်းများကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ခူး၍ မေကြိုင်အား ပေးပြီးနောက်၊ အကြီးဆုံးသော အဝါရောင်ပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်ကို မေကြိုင်၏ ဆံထုံးပေါ် သို့ မိမိကိုယ်တိုင် ပန်၍ ပေးလေ၏။

ရှက်ဟန်ဖြင့် လက်ကာလျက် "နေပါစေ-ကိုကိုကြွယ်ကလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး ကြိုင်ရယ်၊ ဒီက ကိုယ်တိုင်လက်နဲ့ ပန်ပေးချင်လို့ ပါ"

မေကြိုင်သည် တန်းလျား၏ တစ်ဖက်အစွန်း၌ ထိုင်လေရာ မောင်သန်းကြွယ်သည် အခြားအစွန်း တစ်ဖက်၌ ထိုင်လေ၏။

"ကြိုင်နဲ့ အခုလိုလာတွေ့ရတာ ဒီကတော့ဖြင့် သိပ်ကံကောင်းတယ် ထင်တာပဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ကြိုင်ကကော"

"ဒီက သာပြီးထင်သေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ မျှော်လင့်စရာရှိမယ် မထင်ပါဘူး ကိုကိုကြွယ်ရယ်"

"အလို- ဘာပြုလို့ လဲဗျာ"

"ကိုကိုကြွယ် အခု လက်ထပ်တော့မယ်ဆို မဟုတ်လား"

"အို- လက်ထပ်တာ တခြားပါ ကြိုင်ရယ်။ ကိုကိုကြွယ် တင့်တင့်တယ်တယ် ထားနိုင်ရင် ပြီးတယ်မဟုတ်လား။ ကြိုင်ပါးစပ်ကသာ ကိုကိုကြွယ် ချစ်သလို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ဟစမ်းပါ"

ထိုအခါ မောင်သန်းကြွယ်သည် မေကြိုင် ထိုင်လျက်ရှိသော ခုံစွန်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ သွားပြီဖြစ်ရကား မေကြိုင်သည် နေရာမှ ထ၍ မသွားဘဲ ကိုယ်ကလေးကိုသာ ခပ်ယို့ယို့ပြင်၍ ထား လိုက်လေ၏။

"ကိုကိုကြွယ်ကတော့ဗျာ မြင်လိုက်ရင် မြင်လိုက်ချင်း သိပ်ပြီးချစ်မိတာပဲ။ သည့် အပေါ် အသံကလေး ကြားလိုက်ရတော့ အသည်းထဲမှာ သံမှိုနှက်လိုက်သလို တစ်ခါတည်းစွဲပြီး ဒီစကားကို ငါ မပြောတော့ပါဘူးလို့ အကြိတ်နေတာ။ နောက်ဆုံး မနေနိုင်တဲ့ အဆုံး ဒီလို ဖွင့်ပြောရပါတယ်ကြိုင်ရယ်"

"သူဌေးနဲ့ ဆင်းရဲသား မေတ္တာထားမယ်ဆိုရင် ကိုကိုကြွယ်တို့ မှာ လူကဲ့ရဲ့ စရာ ဖြစ်မနေပေဘူးလား"

"သူဌေးတွေ၊ ဆင်းရဲသားတွေ နားမလည်ဘူးကြိုင်ရေ။ ကိုကိုကြွယ်ရဲ့ အသည်းမှာ တော့ စွဲပြီ စွဲပြီ"

မေကြိုင်မှာ အမှန်အားဖြင့် လှပသူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း ဇာတ်ဟန်ပါလှသော အမူအရာ၊ ခေတ်ဆန်သော အသွင်အပြင်ရှိလျက် ယောက်ျားတို့ ၏ ကာမဂုဏ်စိတ်ကို တစ်နည်းအားဖြင့် ဆွဲဆောင်နိုင်သော အလှတစ်မျိုးဖြင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ရကား၊ မောင်သန်းကြွယ်သည် ဆက်လက် သည်းခံခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ မေကြိုင်၏ ကိုယ်ကလေးကို မိမိဘက်သို့ တစ်ခါတည်း ပွေ့ယူလိုက်ပြီးလျှင် "ဘယ်နှယ်လဲကြိုင်ရဲ့ ပြောစမ်းပါ။ ကိုကိုကြွယ် ချစ်သလို မချစ်ဘူးလား" ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပင် မိမိ၏ မျက်နှာကို မေကြိုင်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကပ် လိုက်လေ၏။ သို့သော် မောင်သန်းကြွယ်၏ နှာခေါင်းသည် လိုရာသို့ မရောက်ဘဲ၊ မျက်လုံးကလေးလှန်ကာ အမူအရာနှင့် ငြင်းပယ်လျက် ရှိသော မေကြိုင်၏ နူးညံ့သော လက်ဖဝါးပေါ်သို့သာ ကျရောက်လေ၏။

"ဘယ့်နယ်လဲ။ နှစ်ယောက်သား စကားကောင်းနေလိုက်ကြတာ ကျွန်တော်ဖြင့်ဗျာ၊ ကိုသန်းကြွယ် တစ်ယောက် ပြန်သွားတယ်မှတ်လို့ " ဟု ပြောသံကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ၊ နောက်မှ ရုတ်တရက်ရောက်လာသော မောင်မောင်ထွန်းကို မြင်ရသဖြင့် ၂ ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ မေကြိုင်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာနှင့် နေရာမှ ထပြီးလျှင် ပန်းပွင့်များကို ဆွတ်ခူးဟန်ပြုလျက် ရှိနေလေရာ၊ မောင်မောင်ထွန်းမှာ မူ မိမိ ဤသို့ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်မိသဖြင့် မောင်သန်းကြွယ်အား အားနာလေဟန်ဖြင့်၊ ကိုသန်းကြွယ် ကျုပ်ကို တော့ ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်ရအောင် ရှာမနေနဲ့ နော်။ ကျုပ်က အလုပ်များတဲ့ အကောင်။ ကိုင်း သွားလိုက်ဦးမယ်။ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောရစ်ကြဦးဟု ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေသတည်း။

သူဌေးကလေး မောင်သန်းကြွယ်မှာ မိမိမြနှင့် လက်ထပ်ရန် ရက်ကန့်သတ်ပြီးပြီ ဖြစ်ရကား မြန်မာသတင်းစာ အားလုံး၌ပင် ကြော်ငြာများပါ၍ လာလေ၏။ ဖိတ်စာများကိုလည်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ ဝေငှပြီး ဖြစ်လေသည် ။

လက်ထပ်ရန် ၃ ရက်မျှသာ လိုတော့သဖြင့် မောင်သန်းကြွယ်သည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှ အချို့ လူကို ထံမိတ်ဆွေများကို ပရိုက်ဗိတ်ကားများ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချို့အား ဘတ်စ်ကားများ ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တင်ပို့ရန် စီစဉ်ရခြင်း၊ အိမ်ထောင်မှု ပရိဘောဂများကို ပို့ရခြင်း၊ ကျွေးမွေးဧည့်ခံမှုများ အတွက် စီမံခန့်ခွဲရခြင်း စသည် တို့ ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုည၌ မောင်သန်းကြွယ်သည် အိပ်ရာသို့ မဝင်မီ ကြိမ်ပက်လက်ကုထားထိုင်ကြီး ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ မေကြိုင်၏ အကြောင်းကို တစ်ကိုယ်တည်း တွေးတောလျက် ရှိစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားသဖြင့် အစေခံသည် တံခါးကို ထ၍ ဖွင့်ရာ၊ ဆံပင်ကို နောက်လှန်၍ သပ်ရပ်စွာပြီး

လျက် ပန်းနုရောင် အချိတ်လုံချည်နှင့် အယ်(လ)ပတ်ကား အင်္ကျီအနက်
ကို ဝတ်၍ ထားသော အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိသူတစ်ယောက်သည် အခန်း
တွင်းသို့ ဝင် လာလေ၏။

"အို- ဦးမောင်ထွန်းပါကလား။ ကြွပါခင်ဗျာ ကြွပ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မောင်မောင်ထွန်းသည် အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လို
က်ပြီးနောက် ယခင်ကကဲ့သို့ မျက်နှာမချိုလှဘဲ မျက်နှာကို ခပ်တည်တ
ည်ထားလျက်

"အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ကိုသန်းကြွယ်"

"ဘာကိစ္စပါလိမ့်ဗျာ။ အမိန့်ရှိပါ"

(လေသံဖြင့်) "မေကြိုင်ကိစ္စပေါ့"

(အံ့အားသင့်လျက်) "မေကြိုင် ဟုတ်လား"

"အခုမှ အံ့ဩမနေနဲ့ လေဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ အကြောင်းတွေ
သူ့အမေကြီးလည်း သိပြီ။ စောင်းဆရာ ဆရာကျော်လည်း သိပြီ။ သူ့မော
င်လေးလည်း သိပြီ။ ဘာလိုသေးလဲ။ ကျုပ်ကိုတော့ ထားပါတော့"

"ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့ ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်ရသေးတာမှ မဟုတ်
ပဲခင်ဗျာ။ အမိန့်တော်ရမင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလို
ဟာမျိုးလေးနဲ့ နီးနီးစပ်စပ် တွေ့ရရင် "

(စကားမဆုံးမီ) "ဟေ့လူ- ဒီကောင်မကလေးက ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်တို
င်းခံမယ့် အစားထဲကများ မှတ်သလား။ သူများ သားပျို၊ သမီးပျိုဆိုတာ
ကိုယ် အတည်မကြံနိုင်ရင် ဒီလိုမလုပ်ရဘူးဗျ"

"ကျွန်တော်တို့ "

"ကျွန်တော်တို့ လုပ်မနေနဲ့ ။ ဟောဒီမှာ သက်သေခံ "

မောင်မောင်ထွန်း အိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ ယူခဲ့သော ဖယောင်းစက္ကူနှင့် ပတ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို မောင်သန်းကြွယ် ထိုင်နေသော ကုလားတိုင် လက်တန်းပေါ်သို့ ပစ်၍ ပေး လိုက်လေ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ ကုက္ကိုင်းခြံကြီးအတွင်းရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် မောင်သန်းကြွယ်က မေကြိုင်အား ပွေ့ပိုက်ထားသောပုံ ဖြစ်လေသည် ။

"အင်း- ဒီဟာ ခင်ဗျားအကြံပေါ့လေ "

"အကြံ မဟုတ်ဘူး လေ။ နားထောင်ပါဦး။ ကျုပ်က ကြားထဲက ဆောင်ရွက်ပေးရတဲ့ လူပါ ကိုသန်းကြွယ်ရဲ့ ။ ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ "

"ကောင်းပါတယ်ဗျာ ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တယ်တော်တဲ့ လူစုပဲ။

သို့သော် လွန်မိတဲ့ ကိစ္စရှိစေတော့၊ ဘယ်လောက်နဲ့ ကိစ္စပြီးနိုင်မလဲ ဆိုသာသာ ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့လိုတာ ဒါပဲ မဟုတ်လား "

ဆရာကျော်ကို နှုတ်ပိတ်ခပေးရမှာ နဲ့ ဘာနဲ့ ဆိုရင် ၅၀၀၀ ဆို တော်လောက်ပါပြီ။ ဒီမီးကို ကျုပ် ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်။

"ငါးထောင် ငါးထောင် ဟုတ်လား။ ကိုင်းကွာ- ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့၊ ငါးထောင်တော့ မပေးတော့ဘူး "

မောင်သန်းကြွယ်သည် မိမိအပေါ်၌ တစ်ပတ်ရိုက်သည် ကို ခံပြင်းလှသဖြင့်၊ ဓာတ်ပုံကလေးကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထွေးခံထဲသို့ ထည့် လိုက်လေ၏။

မောင်မောင်ထွန်းမှာ အနည်းငယ်မျှ မတုန်လှုပ်ဘဲ မျက်နှာကို ယခင် ကထက်ပင် ခပ်ရွှင်ရွှင်ထားလျက် ရွှေစီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ် လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် မီးညှိပြီးနောက် အလွန်အေးလှသော အမူအရာဖြင့်-

"သည် လောက်လည်း ဒေါသမကြီးနဲ့ ဦးလေဗျာ ကိုသန်းကြွယ်။ ဒီလို ခင်ဗျား ဆုတ်ပစ်လိုက်လို့ ကိစ္စပြီးရောလား။ ကျုပ်မှာ ဒီလိုပုံမျိုး ၆ ပုံ ရှိသေးတယ်"

(စိတ်မပြေသေးဘဲ) "ငါးထောင်ဆိုတော့ မများ လွန်းဘူးလားဗျာ၊ ဦးမောင်မောင်ထွန်း"

"ဒီလိုမှ ပေါ့ဗျ။ အလုပ်ဆိုတာ အလုပ်နဲ့ တူအောင် စကားပြောကြမှ ပေါ့။"

ကောင်မလေးရော သက်သေတွေရော နှုတ်ပိတ်ခပေးရမယ်။ ဓာတ်ပုံကိုလည်း "နက်ဂေးတစ်"ပါ။ ခင်ဗျားလက်ထဲ အပ်ရမယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောင်တစ်စွန်းတစ်စ မပေါ်ပေါက်ပါဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ကျုပ်က တာဝန်ခံရမယ်။ ကိုင်း ဘာလိုသေးသလဲ"

(ခေါင်းကုတ်လျက်) "ကျွန်တော့်မှာ လည်း ငွေကြေးအကုန်အကျများ နေတဲ့ အခါ၊ ငါးထောင် ဆိုတာ များ လှပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ် ကိုသန်းကြွယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ။"

ကျုပ်တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က ကူညီဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်။ သည် တော့ ဒီကိစ္စကို (သုံးထောင်)နဲ့ တစ်ခါတည်း အပြီးအပြတ် ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ ကိုင်း- ခင်ဗျား ကျုပ်စကား နားထောင်ပေတော့"

မောင်မောင်ထွန်းသည် နေရာမှ လေရာ မောင်သန်းကြွယ်မှာ မူ ခေါင်းကုတ်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ မိမိမှာ မေကြိုင်နှင့် များစွာ ခရီးမရောက်သေးဘဲ၊ ယခု ကဲ့သို့ အနှပ်ခံရသည့် ကို မခံချိ မခံသာအောင် ဖြစ်မိ၏။

"စဉ်းစားဖို့ အချိန်မပေးတော့ဘူးလားဗျာ"

"၂၄ နာရီ ပေးမယ်။ ခင်ဗျား စဉ်းစားပေတော့"

"ခင်ဗျားတောင်းတဲ့ ငွေ မပေးဘူးဆိုပါတော့-"

"ဒီလိုဆိုရင် အလွယ်သားပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ အဖြစ်အပျက်၊ အကျိုးအကြောင်း ရေးပြီး ဓာတ်ပုံနဲ့ တကွ မိမိမြဆီ ပို့လိုက်ရုံပေါ့။ သို့သော် စဉ်းစားပါဦးလေ။"

ငွေကလေး ၃၀၀၀ အတွက်နဲ့ ၁၀ သိန်းလောက်ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်မခံချင်ပါနဲ့ "

၎င်းနောက် မောင်မောင်ထွန်းသည် "ကိုင်း-ခင်ဗျား ၂၄ နာရီစဉ်းစားဗျာ။"

စဉ်းစားရရင် နက်ဖြန်ည ၈ နာရီတိတိ၊ ဘုံဘောဟော်တယ်၊ အခန်းနံပါတ် ၃ ကို ငွေ ၃၀၀၀ ယူပြီး လာခဲ့ပေတော့၊ ကျုပ် ဟိုက ဆက်ဆက်စောင့်နေမယ်။ မလာရင်တော့ နောက်တစ်နေ့မနက် ၇ နာရီမှာ စာနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ မိမိမြလက်ထဲ ရောက်ပြီးသားပဲ။ သွားပြီဗျို့ ကိုသန်းကြွယ်။ "ဝတ်နိုက်" ဟု ပြောဆို နှုတ်ဆက်ကာ ခြေကို ခပ်ပြင်းပြင်းနင်း၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

မောင်သန်းကြွယ်သည် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားပြီးနောက် ဤကိစ္စမှာ ပုလိပ်ကိုတိုင်တန်းနိုင်သည့် ကိစ္စမျိုးမဟုတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ တိုင်တန်းစေကာမူ မောင်မောင်ထွန်းသည် ထိုဓာတ်ပုံများကို တစ်နည်း

နည်အားဖြင့် မိမိမြလက်ထဲသို့ ထည့်မည်ကို သိရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း အရှက်ကွဲမခံတော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့ည၌ ချိန်းဆိုထားသည့် နေရာတွင် မောင်မောင်ထွန်းသို့ အဆိုပါ ငွေ ၃၀၀၀ ကို မခံချိမခံသာ နှင့် ပေးလိုက်ရလေတော့သတည်း။
